

VOORWOORD

Stel je eens voor, je zit op een verjaardag, met een kamer gevuld met mensen, en dan mensen, personen die als fatsoenlijk worden beschouwt, zeg maar, op het burgerlijke af, en er worden gesprekken gevoerd, een beetje over koetjes en kalfjes, het weer, werk, enzovoorts.. ohhhh wacht even, werk, beroep, niks speciaals toch? Of toch wel?

Er zijn beroepen die door de bank genomen als normaal worden gezien, fatsoenlijk, denk aan het meest gehoorde beroep, op kantoor, en dan heb je de beroepen voor de mensen die doorgeleerd hebben, ehhhh denk aan leidinggevende, zij die mensen onder zich hebben, de verplegers of ambtenaren, erg fatsoenlijk allemaal.

En dan komen de wat meer vrije beroepen, denk aan vrachtwagen chauffeurs, koeriers, horeca, beveiliging, en dan de wat minder geaccepteerde beroepen, denk aan de sexwerkers, eigenaren van coffeeshops, en dan gaan we richting de bodem van de beroepen, het bijna on-acceptabele, het meest in de taboesfeer gehouden beroepen, het schimmige, denk aan de prostituees, de exploitanten van bordelen, gokhuizen, en natuurlijk, de horeca portiers, in de volksmond, de uitsmijters,...!

Kan het lager? Onder de bodem? Zeg maar daar waar alle schimmigheden samenkomen? Naadloos in de structuur passen van prostitutie, horecaportiers, wapenhandelaars, autohandelaars, drugsdealers, oplichters, drugsgebruikers en andere duistere zaken? Daar waar echte broederschap heerst, ongeschreven wetten worden nageleefd, waar iedereen wegstijgt, zaken onorthodox maar rechtvaardig aangepakt worden? Bestaat er zo'n beroep, of beroepengroep, waar kennelijk veel mensen werk vinden die door de maatschappij worden uitgekotst? Mensen die hun draai niet of niet echt kunnen vinden in de maatschappij der fatsoenlijken? De fatsoensrakkers? Bestaat er een beroep dat zo vaak negatief besproken is als omschreven dat je bijna denkt, zeg maar niet of nauwelijks dat je het doet, daar werkzaam in bent, juist, de TAXI, en dan met name in Amsterdam!

Gooi het in de groep, roep Taxichauffeur, natuurlijk niet vermelden dat je er zelf deel vanuit maakt, dat doe je achteraf, en de fatsoenlijke mensen gaan helemaal los, oplichters, criminelen, pooiers, drugsdealers, witwassers, en zelden, of bijna niet kwam ik beschrijvingen tegen als, hardwerkende mensen, die de aflossing van hun dure auto moeten betalen, ook hun kinderen te eten moeten geven, hun huishouden hebben, aan hun toekomst werken, en ik ga geen zielig verhaal schrijven over een achtergestelde zielige doelgroep, nee, juist het tegenovergestelde, althans in mijn visie, je kan niet om de negatieve aspecten

heendraaien, de meeste mensen die er in werkzaam zijn, zijn ook vaak uitgekotst door de maatschappij, of, mensen met een verleden, een inkijkje in de wereld van de TAXI, door een taxichauffeur in de stad Amsterdam, werkzaam in een zelfregulerend bedrijf, waar alles duur werd en wordt betaald, waar subsidie een vreemd woord was en is, alles moet zelf worden betaald, van de auto tot de apparatuur, daar waar een vergunning een prijs had waar je letterlijk een huis van kon kopen, maar ook net zo makkelijk niks meer waard kon worden,...!

Opgedragen aan Richard de Vries

Richard was zo'n persoon als eerder door mij omschreven, Richard was een oude penoze jongen, wel eentje uit de ere divisie, dat dan weer wel. Gehard door de straat en buurt, keiharde humor, iemand die je niet kwaad of tegen je moet hebben, voor de duvel niet bang, rechtvaardig en het hart op de juiste plaats, althans, dat vond ik, want als je zoveel van de dieren wist, dierenverzorger was, alles voor dieren over had dan heb je, althans dat vond ik, je hart toch echt op de juiste plaats. Met iedereen ging Richard de strijd aan, indien nodig, niemand was te groot of te sterk, kortom, de echte oude penoze, de codes in ere houden.

Maar Richard was aan een keiharde strijd begonnen, een medogenloze tegenstander had hem gevonden en bereikt, harder dan deze tegenstander kon je echt niet treffen, en winnen? Nee, dat zagen Richard en ik wel in, deze strijd ging je verliezen vriend,... alvleesklier kanker...!

Stap voor stap hebben we besproken, door de telefoon, uren zaten we aan de telefoon, ook toen je niet ziek was, wat konden we ouwehoeren zeg, ongelovelijk. Jij vond mij te gezond, en ik vond dat je toch meer aan je gezondheid moest denken, aan je eten enz, en ergens in het midden kwamen onze meningen elkaar tegen.

Zo ook de dag dat je steeds buikpijn had, als oude wijven zaten we te kletsen, ik zei, Rich, je moet ook op je eten letten, en Rich, dat doe ik al Olavski, heb boodschappen gehaald in de supermarkt, dus geen afhaal maaltijdtroep vanavond. De pijntjes bleven, en Rich ging toch maar ff naar de dokter...

Olav ze kunnen niks vinden, gelukkig maar, buikgriepje denk ik.

Maar het werd niet beter, en de dokter ging over naar een algehele controle, je weet maar nooit.

En ik kon alles gewoon via de telefoon volgen, we hadden immers onbeperkt bellen, en waarom ook niet lachten we, want wel blijven lachen natuurlijk.

Na een paar weken ging de telefoon weer over, he Rich, je bent er vroeg bij, ik verwacht je pas om 13.00... stilte... Rich, are you still there? Ehhhhhh ja ja gappie, het is niet goed, ze hebben een hoge tumorwaarde aangetroffen in mijn bloed,...! maar kunnen nog niks vinden. Stil, die stilte... dat zal ik nooit vergeten, maar ehhhhhh Rich is het opzeker? Als ze niks vinden in deze tijd, dan is er ook niks, maar de altijd nuchtere Richard zette me ff terug in de keiharde wereld, jawel gappie, het is echt mis, goed mis.

Elke dag, dat deden we toch al, belden we en Richard hield me van alle onderzoeken op de hoogte, waarvan die ene keer me altijd nog is bijgebleven... De telefoonlijn stond open, en Richard zat in de behandelkamer, wachtend op de dokter. Uiteraard zaten we nog wat slap te ouwehoeren, dan dood je de tijd zeg maar, en met Richard kon je altijd wel lachen, ongeacht de situatie.

Nou Olavski, de vorige patient had een minder goed gesprek, die is terminaal, het dossier lag nog op de tafel en hoe bizar ook, we lagen echt in een deuk! Nou Rich, zo zie je maar weer hoe respectvol de doktoren met de privacy van de cliënten omgaan he... en de deur ging open en meteen weer dicht, met zo'n klap, dat je altijd in de film hoorde bij doktoren die een deur dicht doen...

Zooo meneer de Vries, ehhehhh nou ehhehh we moeten ff praten he, en eerlijk gezegd, dat toontje voorspelde niet veel goeds, maar ik moest mijn mond houden, de dokter wist niet dat ik meeluisterde.

Richard begon het gesprek zoals alleen Richard in zo'n situatie een gesprek kon beginnen, nou dokter, als ik maar meer mazzel heb dan de vorige patient, die is terminaal ziek, uitbehandeld, en een weekje of 6, dus dat dossier moet ff van tafel en Richard lachte, wel als enigste merkte ik, want er viel kennelijk niks te lachen, ook al zou het dossier van de vorige patient zijn,...! ehhehhhhh nou ehhehhhhh meneer de Vries, dat is uw dossier, dat moet naar uw huisarts, ehhehhh dat moeten we namelijk bespreken, en vanaf dat moment drong het een beetje tot me door, dat spreekwoord, het lachen je vergaan!

Het werd een keihard zakelijk gesprek, met de hoofdterm, we kunnen niks voor u betekenen, uitbehandeld, in ieder geval, de boodschap was aan gekomen.

Buiten gingen we natuurlijk verder met ons gesprek, ik zei, Richard, nu wordt het echt tijd om je vrouw en kinderen in te lichten vriend,...!

Richard ging het behandeltraject in, in het VU Medisch Centrum, zware chemotherapieën en alle ellende er om heen, Richard beschreef het me tot in details, zoals die ene keer, dat je weer chemo kreeg, er was wat misgegaan, een lekage van het infuus, en hij zei, Olavski, er is een lekage, en nu staan er allemaal mensen in witte ruimte pakken hier de boel op te ruimen,...! ik antwoorde, maar Richard, waarom laat je de post uit Syrie ook daar brengen? Verschrikkelijk lachen weer natuurlijk, maar nu ff serieus Rich, mannen in witte ruimte pakken, zonder dat er een Boeing van El Al is overgevlogen? ja zei Richard lachend, een lekje, en de boel moet opgeruimd worden door mannen in witte ruimte pakken, tering Richard antwoorde ik wat serieuzer, en daar moet jij beter van worden? wat een ellende zeg, de mensen, de doktoren, het systeem!

Maar Richard, zei ik, Rich, ik heb ooit mijn dochter naar dat ziekenhuis gebracht, ze is daar overleden, ik kan het echt niet opbrengen om daar naar binnen te gaan vriend, echt niet, en Richard begreep het, zoals alleen Richard zijn begrip kon tonen, weet ik toch gappie, ik zie je af en toe nog worstelen met je verdriet, dat geeft echt niet gappie echt, jij moest toen de beslissing maken dat de stekker eruit ging, ik weet het echt gap, maar bij mij hoeft die beslissing niet te maken hoor, dat doe ik zelf wel, en we lachten, terwijl er niks te lachen was... maar het begrip, thanks maat, thanks,...!

Ons laatste gesprek.....! dat nooit afgemaakt werd.

De telefoon ging... fijne goozerrrr hoe issie dan, maar het bleef stil, iets te stil. Ik hoorde een vrouwen stem, dat eigenlijk een meisje moest zijn,...! Olav het gaat niet goed met papa, en dat sneed diep in mijn ziel, dat woord papa klonk zo intens, zo intens verdrietig, niks Richard gaat slecht, nee papa, hij wil je spreken Olav, het laatste gesprek.

Ik kreeg Richard aan de lijn... heee gappie, de eerste pomp werkte niet, nu sluiten ze de tweede pomp aan, het is over gap, Olav ik trek het echt niet meer, en ik wist van Richard, die kon echt wat hebben. Olav het was goed je te kennen, je moet me wel beloven dat je de kist draagt, dat wil ik graag, en dat beloofde ik plechtig, dat doe ik zeker Richard, en Richard zei, alleen zoals Richard dat kon, Olav ik zie je boven man, ik zie je boven...

Ik kon me echt niks meer herinneren, gaf de telefoon aan mijn vrouw, die ook afscheid nam van Richard, het enige wat ik nog hoorde was iets van Olav kan niet meer aan de telefoon komen, echt niet, en Richard begreep dat, zoals alleen Richard dat kon begrijpen, het was goed zo...

Ik heb nog een app gestuurd naar Richard, een tekst, persoonlijk voor Richard, het was goed om je als vriend, gappie, te hebben gekend, en toen ik ging slapen, keek naar het antwoord op de app, een antwoord die alleen Richard zo kon overbrengen, een groot hart, met een lachend icoontje, niet dat ik dacht dat hij verliefd op me was, maar gewoon, het laatste antwoord, alleen zoals Richard die geven kon, het was goed zo,...!

Mevrouw de lijkauto is geariveerd, wilt u de dragers naar voren sturen?
En daar stonden we, wij gingen Richard wegdragen, en liepen naar de spierwitte Mercedes, stijl had hij wel die Richard.

Het werd een plechtige begrafenis, eervol, als een waar staatshoofd werd Richard weggedragen, en niet door de minste, grote namen als Mike Passenier en anderen, en het lied van Metallica dreunde door mijn hoofd, Richard stond erop dat dat lied draaide als hij weggedragen werd, Nothing else Matters,.....!

Vaarwel vriend, vaarwel,.....! ik zal ons werk proberen te beschrijven, rouw, ongecensureerd, ietwat grof soms misschien, maar wel zoals het was, althans vanuit ons gezichtspunt dan,.....!

NOTHING ELSE MATTERS

Hoe kom je tot de keuze der vrije beroepen

Ik kan natuurlijk beschrijven in algemene termen hoe de taxiwereld eruit zou zien, van binnen uit, maar hoe zit het met mij? Hoe heb jij deze keuze gemaakt? Behoor ik ook tot de door mijn omschreven doelgroep? Heb ik ook bepaalde dingen ervaren waardoor je misschien uitgekotst wordt door de maatschappij, is het erfelijk? Wat zijn de omgevingsfactoren waardoor je in deze taxiwereld zo lang bleef hangen?

Maakt u zich niet druk, het word geen wetenschappelijk boek die al deze factoren categorisch voor u in kaart zet, verre van dat, ik verweef het in mijn verhaal, waarom, hoe en wat, inderdaad, de geschiedenis van mijn keuze, het klinkt wat gewichtig, maar zeker niet zo bedoeld.

Het is ook geen aanklacht tegen de maatschappij, geen aanklacht tegen wie dan ook, zelfs niet tegen de fatsoenlijke mensen hahahaha, gewoon een inkijk, verteld vanuit mijn gezichtsveld, belevingswereld, mijn visie op bepaalde gebeurtenissen!

Ben ik te negatief? Vast wel, maar ben ik negatief in persoon, ik kan u zeggen, totaal niet, alle tegenslagen ga ik vol goede moed te lijf, ben heel postief ingesteld, nooit , maar dan ook nooit opgeven, maar het belangrijkste, niet verbitterd raken.

In de wereld van de taxi, een echte vechtmarkt, zoeken de gelijkgestemden elkaar ook op, **de categorie**, die zich erg serieus neemt, gij die geen Mercedres Benz rijden, zijn de mindere, **de categorie**, die de zakelijke markt wil bedienen, zich eigenlijk geen taxichauffeur voelen, maar dat net ietsje meer, en de **categorie**, we zien het wel, we werken hard, maar we zien het morgen wel weer, en dat is de categorie waar ik me in plaats, althans, dat denk ik wel.

De taxibranche, een vechtmarkt, een markt waar je goed, heel goed je geld kon verdienen, de enigste branche waar de chauffeur in een Merceders Benz reed uit de duurste categorie, de 300D, daar waar een directeur het moest doen met een degelijke Merceders Benz 200D, een branche waar de taxichauffeur 1^E klas vloog naar de Bahama's, naast de directeur van Phillips, de branche waar de chauffeur net zo makkelijk bij Moskowitz advocaten naar binnen wipte omdat een agent te bijdehand deed, kortom, de branche waarbij de bomen tot in de hemel reikte, en dat terwijl je feitelijk letterlijk lachend je geld verdiende, de ingrediënten LOL VRIJHEID GELD, daar moest wel een einde aan komen, hoe? Dat moest nog uitgedacht worden, maar dit kon niet meer, vergunningen van dik FL. 100.000.-, geld als water verdienen, lol vrijheid, dat was alleen aan de Happy Few voorbestemd, zeg maar, de managers, de verhevenen die altijd gestudeerd hadden op kosten van de maatschappij, politivity, enfin, de fatsoenklijken der aarde en dan de factor macht, inderdaad macht, waar lag die, wie had die, het magische, macht, want er zijn 2 werelden, de papieren, en de

echte wereld, en dat is ook zo bij macht denk ik, 1 oproep en heel Amsterdam lag plat, 1 bekeuring op een standplaats en het gehele Leidseplein stond vol met taxi's, en de agent die het in zijn hoofd had gehaald deze bekeuring uit te schrijven, kon dat gaan uitleggen aan zijn meerdere! Maar er was een evenwicht, een natuurlijk soort evenwicht en respect, de politie keek af en toe ff weg, en als de politie een probleempje had, bijvoorbeeld een verloren of verdwaald kindje, dan wist de politie, ff doorgeven en alle taxi's zochten voor de politie de straten af, of verdachte situaties, die werden doorgegeven aan de politie, die pleuris taxi's waren immers echt overal, op elke straathoek, en ze hadden een machtig apparaat in de auto, de mobilfoon.

We werden misschien wel te machtig in de ogen van politici, wethouders, of was er meer aan de hand? Een groter plan?

Maar 1 ding was duidelijk,...! de taxibranche in deze vorm moest om zeep geholpen worden, stapsgewijs, een heus stappenplan van deskundigen met een plan, een missie, de taximarkt in deze vorm moest verdwijnen, maar hoe begin je, juist, het criminaliseren van de markt, de mensen die er in werkzaam waren wegzetten, in een machtig theater, "de MEDIA" de media als wapen, het was nieuw, maar het zou werken, het zou effectief zijn, doeltreffender kon niet, een sluipschutter zou grondig zijn werk doen, de werkers in deze branche waren zoals ik eerder probeerde te omschrijven, criminelen, pooiers, drugsdealers, nou, mooier kon niet, de burgers, de fatsoenlijken zouden hun beeld bevestigd zien, zie je wel, wat we altijd al dachten is zo,.....!

En was dat ook zo? ach, ik laat het in het midden, je had groepjes en groepjes waar je aansluiting in vond, de mannen die netjes in C & A pak de zakelijke markt bedienden, die voelden zich een beetje meer dan taxichauffeur, je had een Rockersgroep, de krokettenclub of zoiets, en je had de wat meer vrije jongens, daar reden de portiers, zoals portiers van illegale gokhuizen, discotheken, nachtclubs, een beetje rebels, niet echt een familie hadden, dan alleen elkaar, en ja, daar voelde ik me thuis, je trof de gelijk gestemden, je begrepen, en ach, we hadden wel een gevoel van, er klopt iets niet, maar wat hahahahaha, en ach, ieder zijn ding, ieder werkt voor zijn brood, alleen iedere groep met zijn eigen inzichten, en opvattingen over de wereld, en wat is normaal, toch? Ik vind iemand een crimineel als die in zijn pak, vanachter zijn bureau de zwakkeren en ouderen geld afhandig maken, de nette gerespecteerde manager die tonnen achteroverdrukt van gehandicapten, dat zijn kennelijk de normale fatsoenlijke mensen, maar goed, ieder z'n mening, en ik, hahahahahahahaha, ga het proberen te beschrijven, mijn zienswijze, de taxi, maar dan van binnen uit,..!

Hoofdstuk 1

Ik was vroeger een heel stil kind zeiden ze, 1 van de tweeling, maar het leek wel of ik door je heen keek als ik boos was, die blik, bijzonder vonden ze, heel bijzonder.

We waren 1 op 1 gelijkend, of identieke tweeling, onafscheidelijk, we hadden elkaar, en verder hadden we niemand nodig, zo erg dat we op de kleuterschool apart werden gezet, anders bleven we aan elkaar kleven, maar daar ben je tweeling voor toch? Mijn broer ging beter, ik bleef zwijgen, zoveel onrecht, mijn beste maatje weghalen,...! en we werden weer bij elkaar gezet, probleem opgelost.

En we hadden een oudere broer, die was slim, snel, leerde goed, geniaal, logisch dat je als ouders beretrots bent.

Hij leerde zo goed, alles werd geïnvesteerd in hem, alles moest wijken, de oudste broer moest doorleren, en terecht, maar ten koste van wat?

Mijn vader was een keihard werkende man, conservatorium, zat in de muziekwereld, de wereld van artiesten, en niet de minste, hij stond op posters, zijn naam vetgedrukt, op de tv, en gaf muziekles, beginnende artiesten, maar het was een vrij beroep he, hoeren snoeren en artiesten, s' nachts altijd werken, tsja, een drankje na de voorstelling, en dat was niet fatsoenlijk, nee, dat waren hoerenlopers, zuiplappen,...!

Dat vonden ze, mijn keurige familie, bestaande uit Psychologen, Advocaten, Directeuren, nee dat was geen fatsoenlijke baan, maar in jullie studenten tijd, woonden jullie allemaal gratis aan de gracht, de Brouwersgracht, de panden van mijn vader toch?

Veel of niets werd er betaald voor eten, de rekening voor gas en licht? Johhhhhh maakt niet uit, ga je gang, en mijn vader betaalde alles.

En naar ons, de tweeling werd nooit omgekeken, nooit te eten, altijd die ruzies, de stress, de perfecte familie uithangen, waar echt alles mis was en ging wat er maar mis kon gaan, maar we kijken allemaal de andere kant op, wij die studeren moeten toch verder, en stel je voor, een andere woonruimte zoeken, betalen voor je eten en inwoning, nee, dat doen we niet, want daar zijn we te fatsoenlijk voor. En er werd echt neergekeken op mijn vader, echt, hij zat er echt mee, voelde zich gekleineerd, maar als de studenten een muziekbandje gingen oprichten, en spullen, les, en apparatuur nodig hadden, wisten ze wel de juiste weg te vinden, en vonden daar gehoor, juist, mijn vader, en betalen? Nee johhh dat verdient hij toch zwart weer teug, en de fatsoenlijke mensen lachten, alleen zoals de fatsoenlijke mensen lachen, zeg maar met de hete aardappel in de keel.

Mijn oudste broer ging goed, heel goed, maar ook hij had het zwaar, eerlijk is eerlijk, altijd die ruzies tussen mijn vader en moeder, dat tot diep in de nacht doorging, en schreeuwen dat mijn moeder kon, zou Idols toen bestaan, had ik geadviseerd Whitney Houston te imiteren, en ze zou zeker winnen, maar hij werd goed opgevangen door de familie, die inmiddels waren afgestudeerd, kapitaal moest beschermd worden en mijn oudste broer was welkom, in mooie huizen in Haarlem, Delft, hij moest wel een bijdrage leveren, niet veel, want dat we vroeger voor niks bij je vader hebben mochten wonen, tjsaaaa dat zijn we snel vergeten, en wij mijn broer en ik, moesten het zien te rooien, met elkaar. Mijn moeder was vaak weggelopen, ze trok het niet meer, die tweeling he, ze zitten in gangs, hangen op straat rond, gaan niet meer naar school, en overal een luisterend oor, begripvol... laat gaan Peggy, ze groeien toch op voor galg & rad, investeer in je oudste zoon.

Dat we zonder eten zaten, mijn vader altijd werkte, dat werd niet gezien, en wat je niet ziet is er niet, en op straat, daar trof je de gelijk gestemden, vond je de warmte die je zocht, echte kameraadschap, of wat er voor door moest gaan, en noem het toeval, er woonde een taxichauffeur in de straat, zijn kinderen altijd keurig gekleed, moesten naar school, reden op de mooiste brommers, Kreidler, Zundapp, maar mochten niet teveel met ons omgaan, en dacht je dat er tegenspraak was?

De zoons gingen keurig naar school, deden hun best, en als hij thuiskwam van zijn werk, groette hij ons altijd, geen rottigheid he jongens, geen rottigheid, en gaf ons altijd geld, geld zodat we allemaal een flinke maaltijd in de snackbar konden kopen, maar waarom spraken ze altijd zo negatief over die man, okay hij had wat mysterieus, was groot, en straalde een natuurlijk gezag uit,...! hij keek nooit op ons neer, maar geen rottigheid he jongens, en we begrepen meteen wat de boodschap was, duidelijk, helder, en de fatsoenlijke mensen keken op ons neer vonden wij, je kon kinderen verwaarlozen, de benen nemen, de boel de boel laten, en je beroepen op “die tweeling he”, want dat was fatsoenlijk, zo gaan fatsoenlijke mensen de problemen kennelijk te lijf, wat je niet ziet, is er ook niet, en het begrip zien, moet je ruim nemen, vooral wat je wilt zien,...! want dat zijn de codes van het fatsoenlijke,...!

Een aanklacht tegen de fatsoenlijke mensen? nee joh, gewoon een verschil van inzicht denk ik, een proces dat moet rijpen, naarmate je ouder wordt, dan stemt dat beeld wel bij.

De deur ging krakend, piepend open, zeg maar, zoals een deur uit een kerker. Goedemorgen Olav, je wordt vandaag voorgeleid bij de Rechter Commissaris. Ik zat op het hoofdbureau, samen met John T. de 4^e dag, de Rechter Commissaris moest bepalen of ons voorarrest nog langer nodig was. Ik had mijn mond gehouden, alleen mijn naam en adresgegevens genoemd, niet dat ik z'n stoere jongen was, ik geloofde oprecht in mijn onschuld, en die van John natuurlijk, ik had een groot rechtsvaardigheidsgevoel, onrecht, daar kon ik niet zo goed mee omgaan,...! maar wat is onrecht?

We hadden gewerkt, John T. en ik, zwart uiteraard, zodat we wat geld hadden om wat eten te kopen, maar de keurige meneer achter het bureau liet ons hard werken en wist niet waar we het over hadden. Nou, en nu oprotten, anders help ik jullie een handje. Maar meneer we hebben de vrachtauto's toch gelost, en weer geladen sputterde John nog, maar de keurige meneer lachte ons weg, oprotten, en hij keek, uiteraard, naar zijn personeel, die vierkant achter hem stond, en gesterkt door zoveel back-up, wat kan je gebeuren toch?

Laat maar John, laat maar dit redden we niet.

Ik spreek jou nog wel, kijken of je bedrijf nog bestaat zometeen sprak ik wijs, alsof ik Al Capone himself was.

Ik zag de keurige man toch iets verbleken, het klonk niet echt overtuigend voor een jochie van 16 jaar, maar die blik, dat kalme zag je hem denken,...!

En hij, de keurige man had een vooruitziende blik, want later stonden we in zijn kantoor, John en ik, zo teringhond, nu zijn we met een gelijk aantal mensen he, ons laten werken en niet betalen?

De rook kwam langzaam het kantoor in, en John en ik liepen naar buiten. Ik zou hetzelfde doen, je bedrijf is over, je hoeft ons niet meer te betalen, en hup, daar gingen we, de zaak was afgedaan, onze gram gehaald, we zijn onrechtvaardig behandeld, de rekening was vereffend, op onze manier, onze zienswijze, maar daar dachten ze kennelijk toch iets anders over, de nette keurige mensen.

Politie, Politie, stop, laat jullie handen zien, en voor we het wisten lagen we achter in de politie auto, John en ik keken elkaar aan, wat hadden we gedaan dan? hahahahaha, nou dat zouden ze ons haarfijn uitleggen, op het hoofdbureau wel te verstaan.

We zaten tussen de criminelen opgesloten, grote mannen, tatoeages, maar ze knikten alleen maar, zo van, nieuw hier jongens hahahaha, dat kon je wel stellen ja. De dagen waren lang, ook de verhoren, het was een ernstig, zeer ernstig delict schreeuwde de rechercheur, afpersing en brandstichting!

Afpersing? Waar had hij het over? We kwamen ons geld ophalen waar we voor gewerkt hadden, okay zwart, maar we hadden er keihard voor gewerkt, we moesten eten, toch? Maar dat werd toch ietsje anders opgevat, door die keurige meneer, want die keurige meneer wist niet wat we kwamen doen!

ze wilden geld, en ik wist niet waar ze het over hadden, en vooral die donkere jongen, die zei, kijk zo maar of je bedrijf nog bestaat, en die blik, die blik, en later stond mijn bedrijf in de brand, vreselijk, afpersing!

De keurige meneer had natuurlijk getuigen, want die keurige meneer was wel de directeur, en een directeur liegt niet, nooit, dat doen ons soort mensen niet, liegen!

Ik luisterde naar de andere, zogenaamd aardige rechercheur, Olav, mijn collega is wat overspannen, je hoeft op geen enkele vraag te antwoorden, ga maar ff naar je cel terug, en als je met mij wilt praten, dan druk je op de bel, ik ben er voor je! Ik besloot zijn raad op te volgen, te zwijgen, en het was ongelooflijk hoe ik daar in kon volharden, maar zwijgen dat kon ik merkte ik, dagen als het moest.... misschien had ik iets teveel gezien, op mijn jonge leeftijd, iets teveel gehoord.

Ik werd naar de cel gebracht, niet de normale cel, maar een isoleercel bleek achteraf, de deur ging dicht, en het leven stond stil.

Het laatste wat ik hoorde was, het is een harde hoor, blijft zwijgen, hij heeft al een mentaliteit van een crimineel,...! maar ik barste in huilen uit, zoveel onrecht, dat kon je een mens niet aandoen, althans mijn zienswijze op de situatie!

Er is bezoek voor jou, je advocaat. Ik werd naar een kamer gebracht, en zag John, wat was ik blij, ff mijn maat zien!

De handboeien gingen af, en ik mocht zitten. De man, toonde een pasje, kijk Olav, dit is mijn advocatenpas, zodat je ziet dat ik advocaat ben, en geen politieagent,...! en hij straalde, stak zijn hand uit, en ik raakte zichtbaar geemotioneerde, iemand die zo menselijk was, wat een verademing!

Je doet het goed Olav, heel goed, je maat ook, geen verklaring afgelegd, heel goed, je wordt zo voorgeleid bij de Rechter Commessaris en ze hebben niks tegen jullie, dus ze moeten jullie laten gaan,...! en de advocaat ging vol tegen de agenten tekeer, handboeien om, bij een jongen van 16?

Er zou een klacht worden ingediend tegen ze, maar de agenten deden hun werk, zo fair was ik ook nog wel, en verzocht mijn advocaat daar vanaf te zien, wat hij ook deed, maar je doet het goed Olav, zometeen ben je uit voorarrest.

Het gesprek was over en ik moest weer terug, de handboeien weer om, en op de gang fluisterde de agent, beroepsmatig hebben we een hekel aan je, maar je bent een goed persoon, jij zou niemand erbij lappen, of hij het meende, dat laten we in het midden, maar het deed me wel goed. Ieder z'n inzicht, hij als politieman moest ons tot praten verleiden, en wij als verdachten kwamen ons geld halen waarvoor we gewerkt hadden, laten we zeggen, het is maar hoe je het ziet, en aan welke kant je staat,.....!

We werden in de bus gezet, John en ik, we mochten naast elkaar zitten, onderweg naar de rechtbank voor de voorgeleiding, gelegen op de Prinsengracht, en we keken naar buiten en af en toe moesten we lachen, vraag me niet waarom, maar okay, het zal de spanning zijn geweest. We werden weer ingesloten, in de kelder van de rechtbank, ze hadden iets met kelders die gasten van politie en justitie dacht ik nog, alles onder de grond, een voorteken? We werden geplaatst in hele lange cellen, en de deur ging dicht, er zaten nog meer verdachten, dit zijn paardenstallen geweest jongen, ga lekker zitten zei de man, een reus van een vent, onder de tatoeages en een baard, en uit zijn stem klonk ervaring, een ervaringsdeskundige zouden ze zeggen in een talkshow, Ik had begrepen dat jullie voor afpersing worden voorgeleid? Ik schrok een beetje, hoe wist hij dat nou? Maar hij bulderde van het lachen, ja jongen, daar had die bewaker het nog over, je krijgt gezelschap van twee jochies die voor afpersing gaan hahahahaha, en ik vroeg, en u, u dan? Hij begon nog harder te lachen, geen u jongen, geen u, ik ga een tijdje weg, heb iemand door de knieën geschoten. Nou, mooi hahahaha, daar zaten we dan, maar ehh waar wonen jullie eigenlijk?, in welke buurt? Ehhh west, west zei ik, okay, mooi, luister Olav, je moet ff een boodschap voor me over brengen bij dat cafe, jullie komen toch los vandaag, kan je dat ff doen Olav? Geen probleem man zei ik zo stoer mogelijk, geen enkel probleem, en hij zei de boodschap, of hoe je het noemen wilt, John en ik konden er wel ergens om lachen, die man wist dat hij langer moeste blijven, en ach, ff een boodschapje overbrengen, kleine moeite toch?

De deur ging open, het leek wel of er 20 sloten vanaf moesten, zo overdreven vonden we, meneer van der Stad, u kunt meekomen, en de handboeien gingen weer om. De agenten, van de parketpolitie waren best wel aardig, althans vergeleken met die politie van het hoofdbureau, maar goed, de agenten doen hun werk, en zijn er niet om aardig gevonden te worden.

We gingen een kamer binnen, en een zachte stem zei uiterst vriendelijk, gaat u zitten Olav, en doet u alstublieft die handboeien af, NU, en de aardige parketpolitie agent deed wat hem werd opgedragen.

Ik ben de rechter Olav en we moeten even praten,...! en eerlijk, ze klonk aardig, heel aardig, bijna begripvol.

Je hoeft nergens op te antwoorden, uw advocaat zal zo bij ons gaan zitten, en u moet goed luisteren, want ik ga u dan wat vragen stellen, en uw moeder zal ook aanwezig zijn,...! mijn moeder!!!! Die had ik in geen weken gezien, wat moet die hier, had ze gekookt, thuis geweest, had ik nooit in deze situatie beland dacht ik, als een jongen van 16.

De vragen die ze stelde beantwoorde ik wel, althans, het was meer mijn zienswijze, ik had gewerkt voor mijn geld, we hadden niks te eten, John en ik, en die keurige meneer deed net of hij ons niet kende, we wilden ons geld waar we voor gewerkt hadden, eten kopen, meer niet en de rechter keek in mijn ogen, hoorde de emotie in mijn stem, nee deze jongen liegt niet, alleen zijn er dingen anders gelopen dan gepland, en achteraf, later, hebben een paar man bevestigd dat we keihard gewerkt hadden, John en ik, maar dat deden ze niet om ons te helpen of uit empathie, nee, de keurige meneer had ook van hun salaris onterecht geld achterover gedrukt, en toen ze om opheldering vroegen, hetzelfde verhaal, maar keurige mensen liegen toch niet?, en zeker geen directeur. En wat is er verder gebeurt? Wilt u het daar over hebben, antwoorden Olav? Nee rechter, ik, we wilden ons geld, dat is wat er is gebeurt, verder wil ik geen vragen meer beantwoorden,...! en ze keek me begripvol aan, okay, dan stoppen we Olav, dan stoppen we, en mijn advocaat glunderde, wat een kerel die Olav, wat een volhouder, zelfs bij de rechter, maar het was geen stoerigheid, of een attitude, het was mijn zienswijze klaar.

Ondertussen was mijn moeder ook binnen gebracht, een keurige statige vrouw, en ze mocht plaats nemen, en ze gunde mij geen blik waardig.

Ehhhhh hoe is de situatie thuis Olav, kun en wil je daar over vertellen?

nee daar wil ik niks over vertellen, het is goed zo.

Okay, nou ik zal je mijn besluit vertellen Olav, je wordt in vrijheid gesteld, je mag onder voorwaarden naar huis, maar je moet weer terug naar de cel, daar wordt je ingesloten om naar het Huis van Bewaring te worden overgebracht, en vandaaruit wordt je in vrijheid gesteld, had je nog vragen? eh hh ja mijn maat, John? en zichtbaar verscheen er een glimlach op haar gezicht, ja Olav, die mag ook naar huis, ik zal zorgen dat jullie samen in de arrestantenbus zitten, dan kunnen jullie nog wat bij praten lijkt me,...!

En u, mevrouw, had u nog vragen?

Ehhhhh ja, hoe gaat het nu verder met de naam van mij? Staat nou geregistreerd dat mijn zoon eehhhhhhhh, ja eh hh mijn naam, hoe zit dat nu?

Vol ongelooft keek de rechter haar aan, zijn dit uw vragen, hoe het met uw naam gaat?

Het antwoord heb ik nooit gehoord de boeien gingen weer om, maar dat mocht niet baten, zo zijn we, John en ik weer vrij,...!

De rit in de arrestantenbus was echt ontspannen, en John en ik genoten van de rit, we kwamen aan, in de havens althans, het havengebied, en ik zag nog het bord Lloyd- Hotel, nou John, ik dacht het Huis van Bewaring, maar we lopen een hotel mis hahahaha, we werden naar binnen geleid, moesten formulieren ondertekenen en konden gaan, daar stonden we dan, in de havens, geen geld, niks.

We begonnen te lopen, met een berg papieren onder de arm, de voorwaarden van onze vrijlating.

Ehhhh John, ik moet nog een boodschap overbrengen naar dat cafe, ga je mee?

De muziek stond aan, alles vol sigaretten rook, en we kwamen binnen. De mensen keken ons onderzoekend aan,...! ik zoek Leo L zei ik zo cool mogelijk. Leo L? weet je wel wie dat is? nou ehhh is Leo L er of niet,..? En een man kwam naar ons toe, loop maar ff mee jongens, ik zal me ff voorstellen, Leo, ehhhhh, Leo L vroeg ik, en geduldig zei hij, ja dat ben ik. Ik zei dat we net vrij waren, en dat we in de cel zaten met Willem, een grote man, tatoeages, en dit ff aan Leo moesten doorgeven,...! zijn ogen keken ons doordringend aan, ehhhh weet je dat zeker? Ehhhhhhh ja echt, heel zeker, en Leo leek opgelucht, heel opgelucht.

Ehhhh jullie zijn net vrij? En we kregen te roken, riant te drinken, fris natuurlijk, en een briefje van honderd, allebei, en er werd, jawel, een taxi gebeld, en Leo zei iets tegen de chauffeur die zonder wat te zeggen knikte, en de taxichauffeur behandelde ons met het grootste respect.

En zo kwam ik thuis, mijn les geleerd, zo zijn dus de keurige fatsoenlijke mensen,...! hoe is het met mijn naam, is die niet beschadigd? De belangrijkste vragen van mijn moeder hahahahahaha, en de crimineel? De taxichauffeur? Die hadden ons met de grootste respect behandeld, geen vragen over beschadigde namen, we hadden een zware tijd op het bureau, klaar, we moesten eten, goed eten, drinken, een lekkere pot Cola, echte Cola, en we moesten naar huis, en natuurlijk, wat geld, want dat ontbrak ons, geld, maar dat respect, dat natuurlijke, dat maakte indruk,...! de fatsoenlijke vroeg hoe het met de familienaam ging, de crimineel was begaan met ons welzijn, hebben jullie gegeten en gedronken,...! misschien een verschil van inzicht, maar toch!

Mensen keihard laten werken, zwart als het kan, en dan niet betalen, en wij, mijn tweelingbroer en ik kwamen uit goede huize, de oudste zoon studeerde, dat koste veel geld, heel veel geld, en stress, heel veel stress, en dat bracht spanningen in het huwelijk van mijn keurige ouders, maar wat nou keurig was en is, daar zullen de meningen duidelijk over verschillen, mijn broer en me maat, zullen mijn mening delen, de afgestudeerden die van mijn moeder, fatsoenlijk, ach wat maakt het uit, gedane zaken nemen geen keer, mijn vader had conservatorium afgerond, de universiteit van de muziekwereld, artiestenwereld, dus ook geen achterlijke jongen, maar werd dat ook zo gezien? Artiesten werden ook omschreven als hoerenlopers, zuiplappen, nee dat was niet zo fatsoenlijk, kijk een boekhouder die zijn secretaresse betast, met een slok op in zijn auto stapt en zijn vrouw door het huis slaat, tsja, dat is stress, want dat brengt zijn baan met zich mee, ja, dat is erg fatsoenlijk allemaal, en iedereen woonde gratis bij mijn vader in het pand in zijn studententijd, gratis,

en iedereen moest weten en gezien hebben hoe wij, mijn tweelingbroer en ik behandeld werden, maar dat werd weggekeken, see no evil, hear no evil,..! Onder het motto, maar die tweeling he, willen maar niet, zo lastig, werden de gewetens schoon gehouden, maar iedereen wist de reden waarom wij niet meer naar school konden, de eeuwige ruzies tussen onze ouders, nooit te vreten, het ging gewoon niet meer, dat naar school gaan, de geestelijke belasting, het is geen jankverhaal, maar het is zoals het was. Dat waren de fatsoenlijke mensen die neerkeken op de zogenaamde vrije jongens.

Mijn gedachten dwaalden af, en dacht aan Leo L,..! jawel, de taxichauffeur, die ons respectvol had weggebracht, in naam van Leo L, die moesten een bepaalde connectie hebben, een bepaalde code, en die wereld trok me niet, maar die ongeschreven codes, het respect, dat DAT had wel wat.

Hoofdstuk 2

Mijn vader riep ons ff in de woonkamer, mijn broer en ik, pffff weer dat gezeik over ma, ze is al een tijd weg, nou rot dan ook op.

Ma wil met mij verder, alleen als jullie de deur uit zijn, dus ik wil dat jullie vertrekken,...!

Wat een slappe zak zeg, ben jij nou die bokser geweest, die kerel waar op straat iedereen tegen op keek, de getapte man aan de bar? We wilden best het huis verlaten, maar waar moesten we naar toe? We keken elkaar aan, mijn broer en ik, wat een slappe hap, je kiest toch voor je kinderen? Of in ieder geval totdat we iets hadden gevonden toch? Maar nee, de keuze was gemaakt, dit was een mededeling, meer niet... mijn vader had kennelijk de keuze gemaakt, hij ging voor het meest fatsoenlijke, de familie van mijn moeder, degene die op hem neer keek, hem altijd kleinerde, wat een slappe zak zeg, wat een slappe hap, maar goed, keuzes zijn keuzes, klaar.

Ik kon werken bij mijn oom, Dick V een grote rijzige man die zich verplaatste in auto's, zeer dure auto's en Dick had een paar panden plus restaurants, Indonesische restaurants, in de beste buurt, de Amstelveense weg, aangrenzend aan het vondelpark. Ik kon er ook een kamer huren dat mijn ouders wilden betalen, maar ik kon daar werken, dus bedankt, ik betaal zelf mijn huur,..! Oom Dick was een mysterieuze man, die als hij je aankeek, een bepaalde blik in zijn ogen had, staal blauw, keihard, en was directeur geweest bij Garuda Indonesie Airway's, maar was daar ontslagen, iets met fraude fluisterde men in de familie hahahahaha, en al die panden waren met gokken verdiend, maar vragen? Nee dat deed je niet hahahaha, fatsoenlijke mensen vragen dat niet, dat fluister je onderling, maar niet vragen aan de persoon zelf, want dat was onfatsoenlijk, hij had me verwacht en zat aan de bar.

Zo Olav, ga zitten, het klonk niet erg hartelijk, maar goed, je ging zitten en hield je kop, klaar.

Ik had altijd een zoon als jouw willen hebben, ik ken je al als baby, je was een bijzonder kind, en heb veel van je moeder gehouden, we zouden trouwen in Indonesie, ik had een huis laten bouwen, alles op orde, maar je moeder had een ander, mijn vader dus,...! ik luisterde, en keek naar het glas, een glas gevuld met wishky dat voor hem stond, en werd weggedronken als appelsap, diep gekwetst was deze trotse man, heel diep gekwetst, maar hij nam zijn verlies, als een echte man, maar er was iets geknakt in hem, dat was duidelijk. Nou lekkere binnenkomer, ook dat nog spookte er door me heen, maar de banden bleven hartelijk en warm, tussen Dick en mijn moeder, sterker nog, hij kwam weleens over de vloer bij feesten, maar nooit liet hij wat blijken, een echte man, maar wel een met een andere kijk op vrouwen hahahaha

Ehhhh je komt hier werken in de bediening, achter de bar, en ik zal je het vak een beetje leren, ennuhhhh je doet geen rare dingen meer he... blijf uit de cel van de politie, maar ik zag een kleine glimlach die duidelijk onderdrukt werd, apetrots was hij, want mijn moeder had hem alles verteld, dat als ik gepraat had tegen de recherche, ik de 1^e dag al vrij zou zijn, maar ik moest zo nodig zwijgen, Dick vond dat geweldig, voor je rechten opkomen, HOE, dat laten we in het midden, de rekening moest worden betaald.

Ohh ja, grapte hij, je moet me zo ff naar huis slingeren, al eens in een Amerikaan gereden Olav? Nee oom Dick, nee ehhhh ik heb nog geen rijbewijs, en hij lachte het uit, ook dat nog, nou daar gaan we morgen meteen aan werken, en ik ging naar de kamer, op de Amstelveense weg, waar alleen een bed stond, ik was nu op mezelf,...! en vermoeid gingen mijn ogen dicht.

Het personeel was uitsluitend Indonesisch, de bediening, de keuken, en lachen, altijd lachen in je gezicht, maar er werd uitsluitend Indonesisch gesproken, maar dat was logisch toch? Maar ze spraken ook gewoon redelijk tot goed Nederlands, maar ze vertikte het gewoon, zo had ik dus weinig aanspraak, iets met orang blanda of zoiets, Nederlander van Indische afkomst, niet 1 van ons dus, ik vond dat de ultieme vorm van uitsluiting, en het werken werd eenzaam, je had mensen om je heen, maar praten kon je niet, althans, dan zou ik de taal moeten leren, en dan nog de vraag of ze mij zouden accepteren.

Ergens in de middag ging ik naar beneden, Dick stond al klaar, we moesten boodschappen halen want vanavond stond ik in de bediening.

De Amerikaan stond voor de deur, wat een bak zeg, wat een slagschip, indrukwekkend? zeker.. hahahahah

Ik dacht nog toen we instapte, hoe laat moet ik dan rijles nemen, en dat kon toch niet op mijn leeftijd?

Okay, kijk goed Olav, zo zet je de auto in de D, de rem loslaten en hup rijden maar, en we spoten weg, de vette 8 cilinder deed wat hun werd opgedragen, zonder vragen, zonder protest.

Je hebt toch brommer gereden? vroeg Dick, eh hh ja dat klopt antwoorde ik, dat klopt, een snelle opgevoerde Yamaha, ging dik 100 zei ik zo stoer mogelijk.

Nou, dan kan je ook autorijden, klaar, einde gesprek, ennuhh let ff goed op, want zometeen zit jij achter het stuur!

We kwamen bij de groothandel, en het viel me op dat iedereen een beetje knikte naar mijn oom, zeg maar iets te vriendelijk hahahaha, mijn oom had duidelijk een bepaalde reputatie.

De spullen werden ingeladen in de Amerikaan, en Dick gaf me de sleutels, tegensputteren had weinig zin, dat zag ik al snel!

Ik starte de Amerikaan en de machtige 8 cilinder gaf aan, I'm ready hahhah. Ik reed weg, vol angsweet, maar het ging, ik deed of het een brommer was, maar dan veel groter, en nu zag ik de voordelen van een Amerikaan, andere weggebruikers keken echt van, nou ik weet niet wat je aan het doen bent, maar okay, de auto was te groot, te indrukwekkend om tegen te protesteren. Gas, meer gas Olav, je moet niet rijden alsof je op een brommer zit! En al spelenderwijs gaf Dick mij autorijles, wat een kerel, wat een ervaring!

Het werken was best zwaar in dat restaurant, althans, dat vond ik, en Dick was een echte slavendrijver hahahaha, maar dat nam je op de koop toe, en Dick bracht me de kneepjes van het leven bij, no nonsens vertelde hij wat ik moest weten, als je iets doet, doe het dan goed, en neem de gevolgen als het mis gaat. Hij dronk whisky, veel whisky, en vertelde over de relatie met mijn moeder, hoe had ze dat kunnen doen? Maar toen golden er andere regels, waarden en normen, nu is gescheiden zijn een norm, toen werd je als paria beschouwd, zeker als vrouw, en zeker als vrouw uit Indonesie, want in die tijd werd je ECHT gediscrimineerd, want dat konden Nederlanders erg goed, discrimineren, en over zijn tijd in het jappenkamp, hij kocht of had ook werkelijk niks wat Japans was, niks, hij haate ze, oprecht, en Dick was opgepakt door de Kempitai, de Japanse Geheime Dienst, en die waren specialisten in het martelen en ondervragen, dat verklaarde zijn speikerharde ogen, blauwe ogen, en zijn haat naar de Japaners... en Olav, je moeder heeft in een Jappenkamp gevangen gezeten, ik zag heus wel wat er gebeurde bij jullie thuis Olav echt, maar kon niks doen.... ik kan je moeder nooit afvallen, nooit, en ik zag de tranen in zijn ogen, eindelijk, iemand die het recht op de man zei, wist wat er gebeurde, maar ook eerlijk zei waarom hij wegkeek, waarom de andere fatsoenlijke familieleden dan niet, toch iets met fatsoen? maar na alles wat hij had meegemaakt, zo verdrietig om mijn moeder, dan moet dat toch ergens een geweldige vrouw zijn geweest, niet voor ons, mijn broer en ik, dan voor een ander, en ik was best onder de indruk van zijn verhalen, en dacht, Olav, vergeet dat gezeik, ma zal het ook echt wel moeilijk hebben gehad, je zou bijna denken, Olav, klootzak, dat jij geboren bent, en dan nog zo 1 die letterlijk op jouw lijkt hahahahahahahahahahaha, nou nee, mijn broer was knapper hahahaha!

Dick keek hoe ik werkte, hoe ik omging in bepaalde situaties...

Na 22.00 uur ging het restaurant dicht, en later kwam er een iets ander publiek, grote zwijgende mannen, en er ging iemand bij de deur zitten, ook zo'n grote kerel, en hij zat daar niet om de glazen te wassen, en er waren, jawel, taxi's beschikbaar, die zaten ook aan een tafel, kregen te eten en te drinken, om mensen te vervoeren, ik kreeg mijn geld en liep weg, bijzondere situatie dit, vreemd, maar vragen stellen deed je niet, maar dat er iets niet klopte, ja dat viel mij wel op...

Ehhhhhh Olav, Piet is een beetje ziek, Piet was een kleine, ietwat gedrongen Molukse man, sterk, beresterk, en mooie spannende verhalen, over zwarte magie, en de oorlog, en ik begreep waarom Piet achter de bar stond, een ras entertainer, en dat had je nodig achter de bar, maar Piet was dus ziek, sterke Piet! Of was er wat anders aan de hand hahahaha je moet vanavond achter de bar werken, enuhhhh ga maar wat eten in de keuken, rust maar wat uit, en ik deed wat er gezegd werd, voor vragen, nee doe maar niet.

Om 21.00 uur legde Dick me een beetje uit hoe de dranken bereid moesten worden, en vooral, geen vragen stellen,...!

De mannen kwamen binnen, de tafels werden veranderd, de grote man aan de deur nam plaats, en de gasten kwamen binnen, en namen plaats, geld, grote bedragen lagen op tafel, een gokhuis zag ik, een verdomd gokhuis hahahahahaha waar grote bedragen werden gewonnen, maar ook verloren!

En je zag de mannen met de reputaties, het geld, de vrouwen, de auto's, de bekende vechtsporters...

Dick was tevreden, Dick tevreden om het origineel te houden hahahahaha, en onze band werd beter, inniger, warmer, hij begreep me, was echt een vader voor me, op zijn manier zorgde hij voor zijn jonge opgroeiende zoon, en Dick voelde het al lang, deze jongen zal nooit, maar dan ook nooit zijn draai kunnen vinden in de wereld van de fatsoenlijke mensen, dan maar in deze wereld, de wereld van de vrije jongens hahahaha.

Op een dag kwam ik aanrijden, in een vette Pontiac Grand Prix, special paint, overgenomen van Kenneth Cm,.. hij fronste zijn wenkbrouwen en vroeg, hoe kom je aan die auto Olav? Je hebt niet eens je rijbewijs... ehhhh u betaald me erg goed, enuhhh ja ik dacht ehhh ik koop maar mijn eigen wagen, en ik zal wel rijlessen nemen oom Dick, en ik zag dat hij zijn lach onderdrukte.... ik wil geen gedonder he Olav, geen gedonder met politie enzo!!! Nee nee oom, ik zal er op letten!

Dick was een man van weinig woorden, heel weinig woorden, en ik zag dat Dick er vermoeid uitzag de laatste tijd, ik maakte me een beetje zorgen, maar goed Dick was onverslaanbaar, had alles overleefd, en wie ben ik dan om te vragen of het goed gaat... Dick kwam aanrijden in een dikke vette BMW, een rode, bordeaux rode. Olav ik moet vanavond met je praten...meer zei hij niet. Olav ze hebben longkanker geconstateerd, ik heb niet echt lang te gaan, ik ga terug naar Indonesie, heb hier niks meer te zoeken!

Hij legde de sleutels en autopapieren neer, je kan autorijden toch? Doe die Pontiac weg, te ordinair, en neem die BMW, valt minder op!

En alsof het zo moest zijn, die avond werd ik aangehouden in de Reinier Claesenstraat, mijn Pontiac werd in beslag genomen, niet omdat ik geen rijbewijs had, nee, ik kon niet aantonen hoe ik aan die auto kwam, z'n jochie in z'n bak? Op het bureau ondertekende ik een afstandsverklaring,